

El Diacrític | | Actualitzat el 11/06/2018 a les 13:55

Les càrnies: gangsterisme empresarial i burocràcia sindical

«El fenomen del corporativisme i el burocratisme sindical és el factor clau que ha propiciat la precarització laboral a la indústria càrnia» | «Aquesta cultura, de la submissió i de l'entreguisme còmplice, és la d'un fals sindicalisme que en realitat serveix per protegir l'empresa, en contra dels treballadors, justament quan el ratolí ha estat caçat»

Treballadors i activistes de Càrnies en Lluita a l'assemblea de treballadors de Le Porc Gourmet de dissabte a Vic

Fa diversos anys que la situació laboral a les càrnies no ha parat d'empitjorar. De ser una indústria on la gent que hi treballava es guanyava bé la vida, tot i fer una feina molt dura, ha passat a ser una indústria amb condicions laborals infernals, on les condicions de treball no han millorat sinó al contrari, i on els sous o les retribucions han passat a ser modestos, i finalment paupèrrims; un sector on acomiadar la gent deixant-la a l'absoluta misèria és el pa de cada dia, i on la fila de candidats que fan cua a la porta per entrar a treballar es completa amb l'altra fila, menys visible, de la gent que es queda sense el pa de cada dia: només per opinar diferent de l'encarregat, o per no cedir totalment davant d'abusos de tota mena. On tenir un accident és la rutina diària, perquè els accidents no minven ni desapareixen, senzillament perquè la prevenció laboral només és cosmètica i aparent.

La indústria càrnia és una indústria sense entranyes. Això ja ho sabem fa temps els que la coneixem una mica. Tanmateix, el que no se sap ni s'explica és per quin motiu aquestes condicions laborals salvatges han anat acompanyades d'un silenci, cada vegada més clamorós i vergonyant, dels grans sindicats. Per una banda és un secret a crits que el repartiment de quotes de representació sindical, a moltes indústries del sector, es fa des d'uns anys ençà de forma pactada entre les cúpules sindicals i la direcció de les empreses. Els candidats a *sindicalistes*,

escollits des dels despatxos de la patronal, són beneïts per la cúpula sindical que, a canvi, rep una quota de representació i una porció del pastís de les subvencions públiques. La màquina sindical, dopada amb diner públic, és més potent, però alhora és molt més dòcil: qui gosa mossegar la mà que li dona el menjar?

És en aquest context, que cal entendre la passivitat i el silenci còmplice que han permès la generalització de les falses cooperatives al sector, acompanyada de la ferotge negació de drets laborals que les acompanya. Representa, a més, un enorme frau, fins ara consentit i tolerat, a la seguretat social. Si un sindicat està només pendent de la quota de pastís de representació (amb unes eleccions sindicals simplement cosmètiques, o inexistent) és fàcil que s'oblidi de la situació dels obrers que sofreixen abusos i humiliacions «a baix», fora dels despatxos de les empreses. Les retallades en salari, la inestabilitat laboral, la taxa monstruosa de sinistralitat... tot això passa a un segon pla, si allò que realment preocupa és la cursa per la quota de representació formal del sindicat (que és allò que li dona poder d'incidència institucional, a més d'un finançament concebut com a imprescindible). I encara més si hi ha un context de davallada de filiacions que, per altra banda, està alimentada per la minvant credibilitat d'aquests grans sindicats, cada dia més burocratitzats.

Perquè, si no ¿com es pot explicar que aquests sindicats, tot i l'evidència, mai no s'hagin dignat a promoure mobilitzacions i accions decidides de denúncia, davant del fabulós creixement d'aquest immens forat negre de precarietat? Per què tot el munt de comitès d'empresa, que ells controlen nominalment al sector, no són capaços de fer ni una trista manifestació? O és que, en realitat, són comitès d'empresa *de l'empresa*, controlats per les direccions empresarials, i que es maquillen i disfressen utilitzant el nom dels grans sindicats històrics, humiliant així tota la classe obrera?

Així les coses, és clar que el fenomen del corporativisme i el burocratisme sindical és el factor clau que ha propiciat la precarització laboral a la indústria càrnia. Cert gangsterisme empresarial - o, en una forma més sofisticada, de terror de guant blanc - han propiciat la instauració d'una cultura empresarial feta d'humiliació, de persecució i de revengisme, on les persones treballadores no són valorades per la seva bona feina, sinó pel seu silenci i la seva submissió il·limitada. On la veu digna de denúncia d'algú, expressada en públic, pot convertir-se en el seu dogal i la seva condemna a patir un ferotge pacte de la fam. Aquesta és la cultura empresarial que patim, i aquesta és la complicitat d'aquests sindicats, engolits i digerits pel sistema, que malgrat tot encara es proclamen defensors de la classe obrera.

Aquesta cultura de la submissió i del burocratisme és la que pot explicar la convocatòria recent de vagues fantasma, sense la presència de treballadors del sector, com passa ara al Grupo Jorge. Aquesta cultura, de la submissió i de l'entreguisme còmplice, és la d'un fals sindicalisme que en realitat serveix per protegir l'empresa, en contra dels treballadors, justament quan el ratolí ha estat caçat. Quan l'empresa ha de respondre, després d'haver estat atrapada en el seu joc trampós. Quan és clar que no ha dubtat en estafar els treballadors amb les cooperatives falses, i en estafar massivament en les cotitzacions de la seguretat social, per aconseguir augmentar encara més els seus beneficis multimilionaris; al preu de buidar les arques que ens haurien de permetre de garantir les prestacions futures de totes nosaltres.

Aquesta cultura, feta de renúncies i de dinàmiques viciades, és la que permet a aquests sindicats històrics - i quaternaris - negociar en nom dels treballadors sense ni tan sols intentar parlar-hi. Sense escoltar-los. Una manera d'actuar més conforme a la pràctica del despotisme il·lustrat del segle XVIII: per al poble (suposadament) però sense el poble. En representació dels treballadors, pretesament, però ignorant-los.

Les renúncies dels grans sindicats, al proper pacte amb el Grupo Jorge, serà la màxima expressió de la seva ignomínia: perquè ningú, ni cap sindicat, té dret a arrogar-se el poder de pactar -i renunciar- en nom d'unes persones que en realitat no representa. Perquè, ni les respecta com a persones, ni com a treballadors. Perquè, en realitat, potser tampoc li importen gaire.

Antoni Iborra és membre de Càrnies en Lluita